

lovens § 13. Ja, derom skal jeg dog sige; at dette er sket efter Finansministerens Henstilling, idet jeg har anmodet det nedsatte Udvalg om at indsatte denne Bestemmelse for at undgaa en Misforstaaelse i saa Henseende, for at man kunde være klar over; at ogsaa Udgiften i denne Henseende bør bæres med Halvdelen af Statskassen og Halvdelen af Kommunerne. Det, mener jeg, er rimeligt. Kommunerne vil jo lukrere ved en ny Vurdering til Ejendomsskyld. Som ogsaa ærede Medlemmer har nævnt, er Ejendomsvurderingerne jo ikke bestemmende alene for Statsejendomsskylden, men ogsaa for andre Skatter og Afgifter; og hvad Jordvurderingen angaar, vil denne være saa bestemt knyttet til Vurderingsmændenes Arbejde med Ejendomsskyldvurderingen, at det vil blive umuligt at udskille disse Arbejder paa den Maade, at man siger: Statskassen betaler Ejendomsvurderingen sammen med Kommunen, medens den betaler hele Jordvurderingen. Det har heller ikke været Regeringens Mening.

Om Fradragsreglerne er der talt en Del, skønt vi i øvrigt har diskuteret det Spørgsmaal ret udførligt i 1910. Ærede Talere har gjort gældende, at det aller-rimeligste vilde være, at Fradragsreglerne succesive bortfaldd, idet det kun skulde være en Overgangsbestemmelse, som var paa sin Plads, da Ejendomsskyldloven blev vedtaget, men som man nu maa komme bort fra. Dertil vil jeg sige, at dette har egentlig ikke noget med det foreliggende Lovforslag at gøre. Det er en Kritik af Ejendomsskyldloven som saadan, og hvis man vil ind paa det, er man ved selve Revisionen. Men det, at man forandrer Fradragsregelen og forandrer den paa en rationel og forstandig Maade, hvad egentlig alle maa indrømme, kan jo dog ikke give Anledning til, at man nu skal diskutere Spørgsmaalet, om man muligvis i det hele taget skulde lade Fradragsreglerne bortfalde. Jeg skal herom sige, at efter mit Kendskab til Sagen og til Folketingets Stilling kan man ikke komme igennem Folketinget med en Lov om Ejendomsskyld, hvor Fradraget helt falder bort. Heller ikke kan jeg se, at der er nogen Grund dertil. Jeg synes, at de samme Aarsager, som begrundes, at man i Formue- og Indkomstskatteloven fritager en vis Del af de laveste Formuer og de laveste Indkomster fra Statskat, de samme Aarsager kan gøres gældende som Begrundelse for de Fradragsregler, der er indførte i Ejendomsskyldloven, enten de nu ændres eller ikke,

og Øjeblikket er neppe kommet nu til at diskutere dette i og for sig udenfor Sagen liggende Spørgsmaal.

Derimod synes jeg ikke, at man har haft nogen Hovedindvending at gøre imod at forandre de nuværende Fradragsregler til en bestemt Fradragssum af 2,500 Kr. Herfor taler ogsaa dette, at man derved kommer bort fra den saa tidt opstaaende Vanskelighed ved Grænseejendomme, hvis Værdi ligger omkring ved, lidt over eller lidt under de 3,000 og de 12,000 Kr. Man ved jo, at man her ustandselig støder paa Vanskeligheder, og det fører meget nemt til fejlagtige Vurderinger — jeg mener her Vurderinger, hvor man af Hensyn til Ejendommens lille Størrelse søger at komme ned under en Vurderingsgrænse, som berettiger til Fradrag. (Hartz: Ja!) Jeg glæder mig over, at den ærede kyndige Vurderingsformand, som var den næstsidste Taler, giver mig Ret i dette. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at det finder Sted, og det er menneskeligt baade af Vurderingsmændene, der derigennem imødekommer et stiltiende Ønske fra Ejerne, og endnu mere menneskeligt af Ejerne, naar de nærer et saadant stiltiende Ønske. Men ved at sætte et bestemt Fradrag af 2,500 Kr. kommer man helt bort fra dette uheldige Forhold.

Man har dernæst gjort Indvendinger med Hensyn til Lejesummernes Størrelse, saaledes som de nu staar i første Stykke af den paagældende Paragraf. Ja, almindelige Indvendinger imod, at Lejesummen faar Betydning, saaledes at visse Lejesummer gør hele Ejendommen afgiftsfri, gælder den gamle Lov akkurat lige saa godt som det nye Forslag. Det maa man altsaa diskutere i Sammenhæng med hele Ejendomsskyldloven. Naar man siger, at en saadan Regel vil ikke komme Lejerne, men Ejerne til gode, vil det ogsaa gælde for den gamle Lovs Vedkommende, og det kan ikke forandres ved, at man nu sætter Lejesummen lidt op. Desuden kan man altid sige, at alt, imod hvad man har tænkt sig, dog væltes over paa den fattige Lejer og kun bliver til Nytte for den mere velhavende, for Ejeren. Men Virkeligheden er ikke saaledes, i Virkeligheden betyder det noget, at man har sat Lejesummerne op. I Virkeligheden er der ogsaa en Grænse, og naar det bliver saaledes, at hele Ejendommen bliver afgiftsfri, naar Lejesummerne ikke er over en vis Størrelse, saa vil uvilkaarligt alligevel Besidderen af Ejendommen noget tage Hensyn dertil og dog ikke skruer Lejesummen